

Sygn. akt VI Ka 629/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy
w składzie:

Przewodniczący: SSO Aleksandra Mazurek

Sędziowie: SO Maciej Schulz (spr.)

SO Celina Czerwińska

protokolant - protokolant sądowy Paulina Goździk

przy udziale prokuratora Agaty Stawiarz

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2014 r.

sprawy R. M.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178 a § 1 i 4 kk w zb. z art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 31 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku

z dnia 17 marca 2014 r. sygn. akt II K 777/11

zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że z podstawy skazania R. M. eliminuje artykuł 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk
zaś z podstawy wymiaru kary eliminuje

art. 11 § 3 kk; w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. W.
kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT; zwalnia
oskarżonego od kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

VI Ka 629/14

UZASADNIENIE

R. M. został oskarżony o to, że w dniu 3 czerwca 2011 roku w O. województwa (...), będąc wcześniej
wyrokiem Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 6 maja 2011 roku (sygn. akt II K 260/11) prawomocnie skazanym
za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, znajdując się w stanie nietrzeźwości – 1,52 promila
alkoholu etylowego w krwi kierował samochodem osobowym m-ki O. (...) o nr rej. (...) po drodze publicznej – ul. (...),
czym nie zastosował się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 6 maja 2011 roku (sygn. akt II K
260/11) zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, przy czym w chwili popełnienia zarzucanego czynu
jego zdolność rozumienia znaczenia czynu i kierowania swoim postępowaniem była ograniczona w stopniu znacznym
w rozumieniu art. 31 § 2 k.k. tj. o czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art.
31 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Otwocku wyrokiem z dnia 17 marca 2014 roku w sprawie o sygn. akt II K 777/11 uznał
oskarżonego R. M. za winnego popełnienia zarzucanego czynu i za to na podstawie art. 178a § 1 i 4 k.k. w zb. z art.

244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. skazał go, a na podstawie art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności; na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 4 lat próby; na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat; na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 120 stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych; na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k. zobowiązał oskarżonego do powstrzymywania się od nadużywania w okresie próby alkoholu; na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora; na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokat K. W. kwotę 504 zł oraz podatek VAT od tej kwoty za pomoc prawną udzieloną z urzędu; na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od obowiązku uiszczenia kosztów postępowania przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Od powyższego wyroku apelacje wnieśli obrońca oskarżonego i prokurator. **Obrońca** oskarżonego zaskarżył powyższy wyrok w całości i wniósł o jego zmianę poprzez uniewinnienie oskarżonego. Wyrokowi temu zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, polegającą na naruszeniu dyspozycji art. 410 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej poprzez nieuwzględnienie wyjaśnień oskarżonego;
2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, polegającą na naruszeniu dyspozycji art. 7 k.p.k. poprzez przyjęcie sprzecznie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, iż oskarżony R. M. dopuścił się zarzucanego mu czynu.

Z ostrożności procesowej obrońca wniósł o zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary, zarzucając wyrokowi na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k., rażącą niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego.

Prokurator, zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego. Wyrokowi temu zarzucił:

I. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 178a § 1 i 4 k.k. poprzez niewskazanie w opisie przypisanego R. M. czynu wszystkich ustawowych znamion czynu z art. 178a § 1 i 4 k.k., tj. niewskazanie w opisie powyższego czynu, iż prowadził on samochód osobowy „w ruchu lądowym”; pomimo prawidłowych ustaleń faktycznych poczynionych w tym zakresie przez Sąd Rejonowy w Otwocku oraz art. 244 k.k. poprzez jego niezasadne zastosowanie i przyjęcie, iż zachodzi tzw. właściwy zbieg przepisów art. 178a § 1 i 4 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., podczas gdy treść art. 178a § 4 k.k. w jego części końcowej wskazuje, iż na zasadzie konsumpcji pochłania on wskazane w art. 244 k.k. niezastosowanie się do orzeczonego przez sąd zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, co w konsekwencji doprowadziło do wymierzenia kary oskarżonemu R. M. przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k., podczas gdy podstawą wymiaru kary winien być wyłącznie art. 178a § 4 k.k.;

II. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. poprzez nie dokładne określenie czynu przypisanego R. M., polegające na nie ujęciu w opisie powyższego czynu wszystkich ustawowych znamion przestępstwa z art. 178 § 1 i 4 k.k. poprzez niewskazanie w opisie powyższego czynu, iż oskarżony prowadził samochód osobowy „w ruchu lądowym”.

W konkluzji prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uzupełnienie opisu czynu przypisanego R. M. przez dodanie, iż kierował on samochodem osobowym „w ruchu lądowym” oraz poprzez zakwalifikowanie czynu przypisanego R. M. z art. 178 a § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Rację ma Prokurator, że Sąd Rejonowy wydając zaskarżony wyrok dopuścił się obrazy prawa materialnego – art. 244 k.k. poprzez jego niezasadne zastosowanie i przyjęcie, iż zachodzi tzw. właściwy zbieg przepisów art. 178a § 1 i 4 k.k.

w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., podczas gdy treść art.178a § 4 k.k. w jego części końcowej wskazuje, iż na zasadzie konsumpcji pochłania on wskazane w art. 244 k.k. niezastosowanie się do orzeczonego przez sąd zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Pogląd ten nie budzi wątpliwości i został ugruntowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego (postanowienie z dnia 19 stycznia 2012 roku I KZP 22/11 oraz wyrok z dnia 8 października 2013 roku). Dlatego też podziеляjąc stanowisko Prokuratora w tym zakresie Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że z podstawy skazania R. M. wyeliminował artykuł 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. zaś z podstawy wymiaru kary wyeliminował art. 11 § 3 k.k.

Jednocześnie Sąd Odwoławczy nie zgodził się z argumentacją Prokuratora, że Sąd I Instancji dopuścił się także obrazy przepisów artykułu 178a § 1 i 4 k.k. poprzez niewskazanie w opisie przypisanego R. M. czynu wszystkich ustawowych znamion czynu z art. 178a § 1 i 4 k.k., tj. niewskazanie w opisie powyższego czynu, iż prowadził on samochód osobowy „w ruchu lądowym”; pomimo prawidłowych ustaleń faktycznych poczynionych w tym zakresie przez Sąd Rejonowy w Otwocku. Tym samym niezasadny jest także zarzut II podniesiony w apelacji oskarżyciela publicznego dotyczący obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść wyroku, tj. art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. poprzez nie dokładne określenie czynu przypisanego R. M., polegające na nie ujęciu w opisie powyższego czynu wszystkich ustawowych znamion przestępstwa z art. 178 § 1 i 4 k.k. poprzez niewskazanie w opisie powyższego czynu, iż oskarżony prowadził samochód osobowy „w ruchu lądowym”. Ustosunkowując się do tej części apelacji podnieść należy, że Sąd Rejonowy przyjął zgodnie z opisem czynu zawartym w akcie oskarżenia, że R. M. „w dniu 3 czerwca 2011 roku w O. województwa (...) (...) kierował samochodem osobowym m-ki O. (...) o nr rej (...) po drodze publicznej – ul. (...)...”. Opis ten w ocenie Sądu Odwoławczego odpowiada znamionom art. 178 a § 1 k.k. Przepis ten penalizuje prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Oczywistym jest, że prowadzenie samochodu po drodze publicznej na konkretnie wskazanej ulicy (w tym wypadku ul. (...) w O.) jest prowadzeniem pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym. Określenie „prowadzenie pojazdu w ruchu lądowym” jest bowiem pojęciem szerszym niż pojęcie „prowadzenie pojazdu po drodze publicznej”. W tym miejscu należy przypomnieć, że zgodnie z art. 1 ust. 1 Prawa o ruchu drogowym ruch określony przepisami tej Ustawy, a więc część ruchu lądowego obejmującego także ruch drogowy, odbywa się: na drogach publicznych, w strefach zamieszkania oraz w strefach ruchu. Tym samym w ocenie Sądu Odwoławczego zbędnym było uzupełnianie opisu czynu w sposób wskazany w apelacji Prokuratora.

Jednocześnie Sąd Odwoławczy nie uwzględnił apelacji obrońcy oskarżonego. Apelacja oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie. W ocenie Sądu Odwoławczego apelacja ta ma charakter wyłącznie polemiczny i nie zawiera żadnych argumentów, które nie byłyby przedmiotem rozważań Sądu Rejonowego. Sąd ten prawidłowo zebrał i ocenił materiał dowodowy, a na jego podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne. Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I Instancji nie nosi cech dowolności i znajduje ochronę w dyspozycji art. 7 k.p.k. Zauważyć należy, że Sąd Rejonowy dokonał analizy całokształtu materiału dowodowego w sprawie i uzasadnił swoje stanowisko zgodnie z dyspozycją art. 424 k.p.k. Natomiast apelacja obrońcy oskarżonego, oparta jest wyłącznie na jego wyjaśnieniach. Sąd Rejonowy, zgodnie ze wspomnianą zasadą swobodnej oceny dowodów, wykazał dlaczego nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego. Jednocześnie Sąd I Instancji w sposób nie budzący wątpliwości wykazał, dlaczego uznał za wiarygodne zeznania świadka M. S. (vide k.1-2 pisemnych motywów wyroku). Sąd Odwoławczy w pełni podzielił stanowisko Sądu I Instancji, że w świetle zgromadzonego materiału dowodowego wina oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu nie budzi wątpliwości. W ocenie Sądu Odwoławczego wyjaśnienia oskarżonego wbrew twierdzeniom obrońcy należało potraktować, jako przyjętą przez niego linię obrony. Za takim stanowiskiem przemawiają konsekwentne i wiarygodne zeznania M. S., który przesłuchiwany bezpośrednio po zdarzeniu zeznał, że kierujący pojazdem zatrzymał pojazd wysiadł z samochodu gdzie po przejściu około dwóch metrów został zatrzymany przez funkcjonariuszy policji. W dalszej części świadek S. zeznał, że oprócz tego mężczyzny, który wysiadł z samochodu, ani w jego pobliżu nie było innych osób. Świadek ten wyraźnie oświadczył, że cały czas miał kontakt wzrokowy z pojazdem kierowanym przez oskarżonego od chwili włączenia świateł i ruszenia z miejsca do czasu wyjścia oskarżonego z samochodu i jego zatrzymania (k.11). Zeznania te w sposób jednoznaczny świadczą o winie R. M. w zakresie zarzucanego mu czynu i wykluczają tym samym wersję podaną w wyjaśnieniach oskarżonego.

Odnosząc się do wymiaru kary stwierdzić należy, że nie nosi ona cech rażącej surowości. Kara ta jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego oraz do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. Kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania uwzględnia także popełnienie przez R. M. przedmiotowego czynu w warunkach określonych w art. 31 § 2 k.k.

Sąd Odwoławczy jednocześnie uwzględniając sytuację materialną oskarżonego i dodatkowe obciążenia wynikające z konieczności wykonania kary grzywny Sąd Odwoławczy na podstawie art. 624 § 1 k.pk. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym.

Mając powyższe na uwadze Sąd Odwoławczy orzekł, jak w wyroku.